

Tập thơ
Xuân Quỳnh

Tuyển tập 30 bài thơ

December-2014
<http://isach.info>

Anh

*Cây bút gãy trong tay
Cạn mực khô đáy lọ
ánh điện tắt trong phòng
Anh về từ đường phố
Anh về từ trận gió
Anh về từ cơn mưa
Từ những ngày đã qua
Từ những ngày chưa tới
Từ lòng em nhức nhối...*

*Thôi đừng buồn nữa anh
Tâm rèm cửa màu xanh
Trang thơ còn viết dở
Tách nước nóng trên bàn
Và lòng em thương nhớ...*

Anh

*ở ngoài kia trời gió
ở ngoài kia trời mưa
Cây bàng đêm ngấn ngò
Nước qua đường chảy xiết
Tóc anh thì ướt đẫm
Lòng anh thì cô đơn
Anh cần chi nơi em
Sao mà anh chẳng nói
Anh, con đường xa ngái
Anh, bức vẽ không màu
Anh, nghìn nỗi lo âu
Anh, dòng thơ nổi gió...
Mà em người đời thường
Biết là anh có ở!*

19-7-1973

Bàn Tay Em

Gia tài em chỉ có bàn tay,
Em trao tặng cho anh từ ngày ấy,
Những năm tháng cùng nhau anh chỉ thấy
Quá khứ dài là mái tóc em đen.

Vui, buồn trong tiếng nói, nụ cười em,
Qua gương mặt anh hiểu điều lo lắng,
Qua ánh mắt anh hiểu điều mong ngóng,
Anh nghĩ gì khi nhìn xuống bàn tay?

Bàn tay em ngón chẳng thon dài,
Vết chai cũ, đường gân xanh vắt vả.
Em đánh chắt, chơi thuyềnh thuở nhỏ,
Hái rau dền, rau rệu nấu canh,
Tập vá may, tết tóc một mình,
Rồi úp mặt lên bàn tay khóc mẹ.

Bàn Tay Em

Đường tit tấp, không gian như bể,
Anh chờ em, cho em vịn bàn tay
Trong tay anh, tay của em đầy
Biết lặng lẽ vun tròn gìn giữ.
Trời mưa lạnh, tay em khép cửa,
Em phoi mền, vá áo cho anh.
Tay cầm hoa, tay để treo tranh,
Tay thắp sáng ngọn đèn đêm anh đọc.
Năm tháng đi qua, mái đầu cực nhọc,
Tay em dừng trên vầng trán lo âu.
Em nhẹ nhàng xoa dịu nỗi đau
Và góp nhặt niềm vui từ mọi ngã.
Khi anh vắng, bàn tay em biết nhớ
Lấy thời gian đan thành áo mong chờ.
Lấy thời gian em viết những dòng thơ
Để thấy được chúng mình không cách trở.

Bàn Tay Em

*Bàn tay em, gia tài bé nhỏ,
Em trao anh cùng với cuộc đời em.*

Bao Giờ Ngâu Nở Hoa

*Những bông hoa nhỏ nhỏ
Chỉ có chút hương đêm
Ấn vào trong kẽ lá
Như mỗi tình lặng câm*

*Vượt qua tháng qua năm
Vượt qua đời qua xuôi
Bỗng gặp một mùi hương
Như lời yêu thầm gọi
Như ánh đèn chờ đợi
Như ánh mắt bao dung*

*Trong cơn khát cháy lòng
Bỗng tìm ra nguồn nước
Mùi hương không hẹn trước*

Bao Giờ Ngâu Nở Hoa

Tình yêu đến bất ngờ.

*Em đâu biết bao giờ
Mùa hoa ngâu ấy nở
Anh như cây đàn khóa
Sợi dây còn ngân vang*

*Em đi hết lòng em
Lại gặp lời hát đó
Hoa ngâu ở nơi nào
Em cũng không biết nữa
Em chỉ biết tình em
Như ngâu vàng vẫn nở.*

Bầu Trời Trong Quả Trứng

(Chuyện của một chú gà con)

Tôi kể với các bạn

Một màu trời đã lâu

Đó là một màu nâu

Bầu trời trong quả trứng

Không có gió có nắng

Không có lắm sắc màu

Một vòm trời như nhau:

Bầu trời trong quả trứng.

Tôi chưa kêu “chiếp chiếp”

Chẳng biết tìm giun, sâu

Đói no chẳng biết đâu

Cứ việc mà yên ngủ...

Bầu Trời Trong Quả Trứng

Tôi cũng không hiểu rõ

Tôi sinh ra vì sao

Tôi đập vỡ màu nâu

Bầu trời trong quả trứng

Bỗng thấy nhiều gió lộng

Bỗng thấy nhiều nắng reo

Bỗng tôi thấy thương yêu

Tôi biết là có mẹ

Đói, tôi tìm giun để

Ăn no xoài cánh phoi...

Bầu trời ở bên ngoài

Sao mà xanh đến thế!

Trời xanh mà tôi nghĩ

Trời xanh mà tôi yêu

Trời xanh ấy mang theo

Bầu Trời Trong Quả Trứng

Cả nỗi lo nỗi sợ

Tôi lo bão lo gió

Tôi sợ cắt sợ điều

Thoáng bóng nó nơi nào

Tôi nấp ngay cánh mẹ...

Nhưng ngoài trời xanh thê

Sao tôi lại ẩn đây!...

Khi đó tôi nghĩ ngay

Bầu trời trong quả trứng

Không có điều có cắt

Không có bão có mưa

Không biết đói biết no

Không bao giờ biết sợ...

Nhưng trời ấy chưa vỡ

Thì tôi cũng chẳng về

Bầu Trời Trong Quả Trứng

*Tôi đâu còn như xưa
Tôi ngày nay đã lớn
Tôi ngồi trong chắc chắn
Thế tôi cựa làm sao!
Còn nỗi nhớ gặt gao
Màu trời xanh này nữa
Nhớ anh em nhớ mẹ
Tôi nhớ vui nhớ buồn...*

*Biết bao điều lớn hơn
Nỗi lo và nỗi sợ.
Này trời xanh tôi ở
Biết rằng tôi lớn khôn?*

Biển Và Em

*Rì rào tiếng sóng vỗ nghe em
Gió hiu hiu thổi thật êm đềm
Xa xa chim bay từng đàn nhỏ
Ai ngồi ai nhớ dáng hình em...*

*Hoàng hôn vừa xuống trên biển vắng
Cá luôn đuổi nhau nhẹ tung tăng.
Sao lòng tôi thoảng nghe nặng trĩu
Nhớ đôi mắt "Người", đẹp tựa trăng
Nhớ một buổi chiều trên biển này
Gió đưa hạt cát nhẹ nhẹ bay
Vờn trên má em, hay hay đó...
Em đùa với sóng thật vui say...*

Cắt Nghĩa

Tặng Minh-Vũ

*Thằng em thì hay hỏi
Không kể chuyện như anh
(Tuy con, má chẳng sinh
Con vẫn quen gọi má)*

*- Má ơi ai sinh cá
Ai làm ra cái kem
Đêm sao lại màu đen
Ban ngày sao màu trắng?...*

*- Ban ngày làm bằng nắng
Màu xanh làm bằng cây
Quả ớt làm bằng cay*

Cải Nghĩa

Tiếng ồn sinh tàu điện

Gió trong cơn lốc biển

Shé tai nghe mà xem...

A lại còn cái kem

Thì làm bằng mùa rét

Bông hoa làm bằng tết

Tết làm cho hương thơm

Con làm bằng yêu thương

Của cha và của mẹ

Của bà và của ông

Của má nữa – biết không

Con làm bằng tất cả

Chỉ Có Sông Và Em

Đã xa rồi căn phòng nhỏ của em
Nơi che chở những người thương mến nhất
Con đường nắng, dòng sông trước mắt
Chuyến phà đông. Nỗi nhớ cứ quay về
Đêm tháng năm hoa phượng nở bên hè
Trang giấy trắng bộn bề bao kỷ ức
Ngọn đèn khuya một mình anh thức
Nghe tin đài báo nóng, lại thương con
Anh yêu ơi, hãy tha lỗi cho em
Nếu đôi lúc giận hờn anh vô cớ
Những bực dọc trong ngày vất vả
Làm anh buồn mà em có vui đâu
Chỉ riêng điều được sống cùng nhau

Chỉ Có Sóng Và Em

*Niềm sung sướng với em là lớn nhất
Trái tim nhỏ nằm trong lồng ngực
Giây phút nào tim đập chẳng vì anh.*

*Một trời xanh, một biển tận cùng xanh
Và gió thổi và mây bay về núi
Lời thương nhớ ngàn lần em muốn nói
Nhưng bây giờ chỉ có sóng và em...*

Quảng Ninh 5-1983

Chị

Đi qua đường là phải trông xe
Chị biết Quỳnh rất hay vô ý
Bao giờ chị cũng dặn em thế
Chăm cho em từng việc hàng ngày

Chị trách em – khi nắm cổ tay:
– Quỳnh gầy thế chẳng chịu ăn gì cả!
Thấy em buồn chị buồn hơn nỗi buồn của chị
Thấy em vui chị vui hơn nỗi vui của em
Lớn rồi mà chị chẳng tin

Chị vẫn coi em như ngày còn bé
Em đã lớn vượt xa điều chị nghĩ
Khổ hơn nhiều cái khổ chị lo
Vui hơn nhiều cái vui chị cho

Chi

Trên đường đi bước thành bước bại
Nhưng mỗi bận em buồn, chị hỏi
Em bảo rằng: "em mệt chút thôi".
Khi đi xa giữa bom đạn tới bởi
Thư em viết: "nơi này yên tĩnh quá".
Em thương chị bao lâu rồi vất vả
Đêm soạn bài, ngôi trường gió hoang sơ
Giữa tiếng bom thù và dưới những bão mưa
Con sốt chầu vỹ vàng đôi mắt chị
Nên vui buồn mà em vẫn có
Bao nhọc nhằn em đã từng qua
Chỉ bạn bè em viết và thơ.
Em đã viết những điều em đã sống
Mà trước chị em lại thường im lặng
Nên chẳng bao giờ chị hiểu em

Chị

*Ai nói gì về em chị cũng không tin
Vì chị nghĩ chị hiểu em hơn tất cả*

Chồi Biếc

*Dưới hai hàng cây
Tay ấm trong tay
Cùng anh sóng bước
Nắng đùa mái tóc
Chồi biếc trên cây
Lá vàng bay bay
Như ngàn cánh bướm
(Lá vàng rụng xuống
Cho đất thêm màu
Có mắt đi đâu
Nhựa lên chồi biếc)
Này anh, em biết
Rồi sẽ có ngày
Dưới hàng cây đây*

Chòi Biếc

*Ta không còn bước
Như người lính gác
Đã hết phiên mình
Như lá vàng rụng
Cho chòi thêm xanh
Và đời mai sau
Trên đường này nhĩ
Những đôi tri kỷ
Sóng bước qua đây
Lá vàng vẫn bay
Chòi non lại biếc*

2-1-1963

Chuồn Chuồn Báo Báo

*Lại gặp lại cánh chuồn ngày thơ bé
Bay đan nhau dệt mảnh nắng cuối cùng*

Con chuồn ngô hay làm dáng

Chao mình soi mặt ao trong

Đốt cháy lòng một nét chờ mong

Con chuồn đỏ thân ngời như ngọn lửa

Con chuồn vẫn mang những điều kì lạ

Với đứa trẻ nào chưa biết bơi

oi cánh chuồn gọi những buồn vui

Cánh chuồn nào bay vào những nỗi nhớ?

Ngon sào thưa cánh buồm ai ngái ngủ

Những cánh buồm mỏng mảnh như tình yêu!

Gió heo may hôm nay về chẳng

Mà chuồn chuồn bay về đặng đặng

Chuồn Chuồn Báo Bão

Báo cơn bão phương nào thổi tới?

Đường sẽ vắng nếu trời bão nổi

Cánh cửa nhà sập lại trước khi mưa

Con chim tìm tránh bão sẽ về xa

Con kiến nhỏ cũng ẩn mình trong tổ

Không còn trời xanh chỉ mưa và gió

Những dòng sông không nhà cửa miên man

Và mây, mây khắp chốn lang thang

Chặn bốn phía những cỏ cây tội nghiệp

Cho con lộc dữ tợn về bẻ nát

Trái đất này sẽ nhận chìm trong mưa

Không tìm đâu một chỗ nương nhờ!

Mộng manh thế chịu làm sao nổi

Chuồn chuồn ơi báo làm chi bão tới

Trời bão lên rồi mây ở đâu?

Chuyện Cổ Tích Loài Người

Trời sinh ra trước nhất

Chỉ toàn là trẻ con

Trên trái đất trụi trần

Không dáng cây ngọn cỏ

Mặt trời cũng chưa có

Chỉ toàn là bóng đêm

Không khí chỉ màu đen

Chưa có màu sắc khác

Mắt trẻ con sáng lắm

Nhưng chưa thấy gì đâu!

Mặt trời mới nhô cao

Cho trẻ con nhìn rõ

Màu xanh bắt đầu cỏ

Màu xanh bắt đầu cây

*Cây cao bằng gang tay
Lá cỏ bằng sợi tóc
Cái hoa bằng cái cúc
Màu đỏ làm ra hoa
Chim bảy giờ sinh ra
Cho trẻ nghe tiếng hát
Tiếng hát trong bằng nước
Tiếng hát cao bằng mây
Những làn gió thơ ngây
Truyền âm thanh đi khắp*

*Muốn trẻ con được tắm
Suối bắt đầu làm sông
Sông cần đến mệnh mông
Biển có từ thuở đó
Biển thì cho ý nghĩ
Biển sinh cả sinh tồn*

Biển sinh những cánh buồm

Cho trẻ con đi khắp

Đám mây cho bóng rợp

Trời nắng mây theo che

Khi trẻ con tập đi

Đường có từ ngày đó

Nhưng còn cần cho trẻ

Tình yêu và lời ru

Cho nên mẹ sinh ra

Để bé bông chăm sóc

Mẹ mang về tiếng hát

Từ cái bông cái bang

Từ cái hoa rất thơm

Từ cánh cò rất trắng

Từ ọ ọ gừng rất đắng

Từ vết lấm chưa khô

Từ đầu nguồn cơn mưa

Từ bãi sông cát vắng...

Biết trẻ con khao khát

Chuyện ngày xưa, ngày sau

Không hiểu là từ đâu

Mà bà về ở đó

Kể cho bao chuyện cổ:

Chuyện con cóc, nàng tiên

Chuyện cô Tấm ở hiền

Thằng Lý Thông ở ác...

Mái tóc bà thì bạc

Con mắt bà thì vui

Bà kể đến suốt đời

Cũng không sao hết chuyện

Muốn cho trẻ hiểu biết

*Thế là bố sinh ra
Bố bảo cho biết ngoan
Bố dạy cho biết nghĩ
Rộng lắm là mặt bể
Dài là con đường đi
Núi thì xanh và xa
Hình tròn là trái đất...
Chữ bắt đầu có trước
Rồi có ghế có bàn
Rồi có lớp có trường
Và sinh ra thầy giáo...
Cái bảng bằng cái chiếu
Cục phấn từ đá ra
Thầy viết chữ thật to:
“Chuyện loài người” trước nhất.*

Chuyện Cổ Tích Về Loài Người

Trời sinh ra trước nhất
Chỉ toàn là trẻ con
Trên trái đất trụi trần
Không dáng cây ngọn cỏ
Mặt trời cũng chưa có
Chỉ toàn là bóng đêm
Không khí chỉ màu đen
Chưa có màu sắc khác

Mặt trẻ con sáng lắm
Nhưng chưa thấy gì đâu !
Mặt trời mới nhô cao
Cho trẻ con nhìn rõ
Màu xanh bắt đầu cỏ
Màu xanh bắt đầu cây

*Cây cao bằng gang tay
Lá cỏ bằng sợi tóc
Cái hoa bằng cái cúc
Màu đỏ làm ra hoa*

*Chim bầy giờ sinh ra
Cho trẻ nghe tiếng hót
Tiếng hót trong bằng nước
Tiếng hót cao bằng mây
Những làn gió thơ ngây
Truyền âm thanh đi khắp
Muốn trẻ con được tắm
Sóng bắt đầu làm sông
Sông cần đến mệnh mông
Biển có từ thuở đó
Biển thì cho ý nghĩ
Biển sinh cả sinh tằm*

Biển sinh những cánh buồm

Cho trẻ con đi khắp

Đám mây cho bóng rợp

Trời nắng mây theo che

Khi trẻ con tập đi

Đường có từ ngày đó

Nhưng còn cần cho trẻ

Tình yêu và lời ru

Cho nên mẹ sinh ra

Để bé bông chăm sóc

Mẹ mang về tiếng hát

Từ cái bông cái bang

Từ cái hoa rất thơm

Từ cánh cò rất trắng

Từ ọ ọ gừng rất đắng

Từ vết lấm chưa khô

Từ đầu nguồn cơn mưa

Từ bãi sông cát vắng...

Biết trẻ con khao khát

Chuyện ngày xưa, ngày sau

Không hiểu là từ đâu

Mà bà về ở đó

Kể cho bao chuyện cổ:

Chuyện con cóc, nàng tiên

Chuyện cô Tấm ở hiền

Thằng Lý Thông ở ác...

Mái tóc bà thì bạc

Con mắt bà thì vui

Bà kể đến suốt đời

Cũng không sao hết chuyện

Muốn cho trẻ hiểu biết

*Thế là bố sinh ra
Bố bảo cho biết ngoan
Bố dạy cho biết nghĩ
Rộng lắm là mặt bể
Dài là con đường đi
Núi thì xanh và xa
Hình tròn là trái đất...*

*Chữ bắt đầu có trước
Rồi có ghế có bàn
Rồi có lớp có trường
Và sinh ra thầy giáo...
Cái bảng bằng cái chiếu
Cục phấn từ đá ra
Thầy viết chữ thật to:
"Chuyện loài người" trước nhất.*

Con Chả Biết Được Đâu

(Thơ xuân cho con)

Mẹ đan tấm áo nhỏ
Bây giờ đang màu xuân
Mẹ thêu vào chiếc khăn
Cái áo và cái lá
Cỏ bờ đê rất lạ
Xanh như là chiêm bao

Mia bãi ngô, bãi dâu
Thoáng tiếng cười đầu đó.
Mẹ đi trên hè phố
Nghe tiếng con đập thềm
Mẹ nghĩ đến bàn chân
Và con đường lịt lất

*Bống như lên tiếng hát
Từ màu mạ dưới đồng
Từ hạt cây trong rừng
Từ cánh buồm trên biển
Thường trong nhiều câu chuyện*

*Bố vẫn nhắc về con
Bố mới mua chiếc chăn
Dành riêng cho con đắp
Áo con bố đã giặt
Thơ con bố viết rồi*

*Các anh con hỏi hoài:
- Bao giờ sinh em bé?
Cả nhà mong con thể
Con chả biết được đâu
Mẹ ghi lại để sau*

Con Chả Biết Được Đâu

Lớn lên rồi con đọc

1-1975

Con Yêu Mẹ

- Con yêu mẹ bằng ông trời

Rộng lắm không bao giờ hết

- Thế thì làm sao con biết

Là trời ở những đâu đâu

Trời rất rộng lại rất cao

Mẹ mong bao giờ con tới!

- Con yêu mẹ bằng Hà Nội

Để nhớ mẹ con tìm đi

Từ phố này đến phố kia

Là con gặp ngay được mẹ.

- Hà Nội còn là rộng quá

Các đường như nhện giăng to

Nào những phố này phố kia

Gặp mẹ làm sao con gặp hết!

- Con yêu mẹ bằng trường học

Suốt ngày con ở đây thôi

Lúc con học, lúc con chơi

Là con cũng đều có mẹ

- Nhưng tối con về nhà ngủ

Thế là con lại xa trường

Còn mẹ ở lại một mình

Thì mẹ nhớ con lắm đây

Tình mẹ cứ là hay nhớ

Lúc nào cũng muốn bên con

Giá có cái gì gần hơn

Con yêu mẹ bằng cái đó

- À mẹ ơi có con để

Luôn trong bao diêm con đây

Con Yêu Mẹ

*Mở ra là con thấy ngay
Con yêu mẹ bằng con đẻ.*

Cố Đô

Với vết chân của bầy dã thú
In trên nền gạch cũ trước lăng vua
Với dòng sông như không chảy bao giờ
Vẫn mờ ảo ngàn năm màu sương khói
Tà áo trắng bay về đâu vời vời
Con thuyền khuya trăng gọi phía nguồn xa
Màu nắng in trong mắt tự ngàn xưa
Căn nhà cũ, mảnh vườn hương ngày cũ
Dấu hiện tại mà như quá khứ
Là quê hương dù không phải quê hương.
Dường như đây, tôi có nỗi buồn
Có hạnh phúc, có một thời thơ bé
Có khát vọng những năm còn rất trẻ
Tôi thuộc từ ngọn cỏ đến nhánh cây

Cố Đô

Tôi thương về vời vợi những trời mây
Nhịp tim đập tiếng chuông ngày nắng xế.

Đường xa ngái cho lòng da diết thê
Con nước nào ra bể chiều nay
Đến nao lòng là giờ phút chia tay
Con sông cũ mảnh vườn xưa ngày cũ
Như vĩnh biệt tuổi thơ và quá khứ
Bạn bè ơi đâu tôi sẽ quay về
Nhưng chắc rằng tất cả chẳng như xưa
Tôi sẽ khác, cố đô rồi cũng khác.

Huế, 11-1984

Có Một Thời Như Thế

*Có một thời vừa mới bước ra
Mùa xuân đã gọi mời trước cửa
Chẳng ngoài lại vết chân trên cỏ
Vườn hoa nào cũng ở phía mình đi
Đường chẳng xa, núi không mây cách chia.
Trong đáy mắt trời xanh là vĩnh viễn
Trang nhật ký xé trăm lần lại viết
Tình yêu nào cũng tha thiết như nhau*

*Có một thời ngay cả nỗi đau
Cũng mạnh mẽ ồn ào không giấu nổi
Mơ ước viễn vông, niềm vui thơ dại
Tuổi xuân mình tưởng mãi vẫn tươi xanh
Và tình yêu không ai khác ngoài anh
Người trai mới vài lần thoáng gặp*

Cỏ Một Thời Như Thế

*Luôn hy vọng để rồi luôn thất vọng
Tôi đã cười đã khóc những không đâu
Một vầng trăng niên thiếu ở trên đầu
Một vạt đất cỏ xanh ròn trước mặt...
Mái tóc xanh bắt đầu pha sợi bạc
Nỗi vui buồn cũng khác những ngày xưa*

*Chi chút thời gian từng phút từng giờ
Như kẻ khó tính từng hào keo kiệt
Tôi biết chắc mùa xuân rồi cũng hết
Hôm nay non, mai cỏ sẽ già .*

*Tôi đã đi mấy chặng đường xa
Vượt mấy núi mây rừng qua mấy biển
Niềm mơ ước gửi vào trang viết
Nỗi đau buồn dồn xuống đáy tâm tư
Em yêu anh hơn cả thời xưa*

Cổ Mộ Thời Như Thế

(Cái thời tưởng chết vì tình ái)

Em chẳng chết vì anh, em chẳng đổi

Em cộng anh vào với cuộc đời em

Em biết quên những chuyện đáng quên

Em biết nhớ những điều em phải nhớ

Hoa cúc tím trong bài hát cũ

Dẫu vẫn là cung bậc của ngày xưa

Quá khứ đáng yêu, quá khứ đáng tôn thờ

Nhưng đâu phải là điều em luyện tiếc.

11-1984

Dẫu Em Biết Chắc Rằng Anh Trở Lại

Thị trấn nào anh đến chiều nay
Mảnh tường vắng, mùa đông giá rét
Dẫu em biết không phải là vĩnh biệt
Vẫn thấy lòng da diết lúc chia xa

Xóm nào anh sẽ đi qua
Những đồng lúa, vườn cây, bờ bãi...
Dẫu em biết rằng anh trở lại
Ngọn gió buồn vẫn thổi phía không anh.

Thời gian trôi theo cánh cửa một mình
Hạt mưa bụi rơi thềm trên mái ngói
Tờ lịch mỏng bay theo lòng ngóng đợi
Một con đường vui vợi núi cùng sông

Dấu Em Biết Chắc Rằng Anh Trở Lại

*Gọi ngàn lần tên anh vẫn là không
Chỉ lá rụng đạt dào lời phở
Dấu em biết rằng anh, anh cũng nhỏ.
Nhưng lòng em nào có lúc nguôi quên.*

6-3-1985

Đêm Cuối Năm

*Đã mùa hoa cúc vàng
Lại một năm sắp hết
Thời gian sao trôi nhanh
Ngón ngang nhiều công việc*

*Thế là ba cái tết
Hai chúng mình có nhau
Dù chưa phải là lâu
Nhưng cũng không ngắn ngủi
Hạnh phúc tính bằng năm
Cây tính bằng mùa trái*

*Dẫu lòng em không quên
Con đường ga cát bụi
Bóng anh đi làm lui*

Sông đôi bờ cách xa

*Dẫu lòng em chưa qua
Những hồi còi báo động
Những căn hầm nước ngập
Con chúng ta còn thơ...*

*Em đâu nhắc chuyện qua
Để cho lòng tủi cực
Em nhớ lại ngày xa
Thầy mình thêm hạnh phúc*

*Qua bao ngày lửa đạn
Đất về với mùa xuân
Như em về với anh
Qua những ngày sóng gió*

*Ở ngoài kia đường phố
Màu áo chen màu hoa*

Đêm Cuối Năm

*Anh có nghe ngoài ga
Tiếng con tàu đang gọi*

Mùa xuân 1976.

Đêm Trở Về

Một nhánh cây đập khẽ vào cửa sổ

Một nhánh cây ướt đẫm mưa rào

Đêm bên bờ biển, cát và sao

Gian nhà trọ, ngọn đèn vàng bé nhỏ

Đêm đầu tiên tôi trở về quê cũ

Chưa thấy mặt người thân, chưa gặp được xóm
làng

Chỉ ánh sao, mùi cỏ cháy hun thuyền

Một nhánh cây đập khẽ vào cửa sổ

Có thể là ngọn gió

Bá rào rào nước rơi

Hay một cánh chim bay

Thủy triều lớn đang ngập tràn khắp bãi

Những tảng đá vôi trắng tinh như muối

Đêm Trở Về

Những tảng đá xanh lấp lánh rong mềm

Tôi mở cửa ra vườn

Bồn bề xào xạc

Từ cành thấp lên cành cao

Từ cây này sang cây khác

Tiếng thì thầm lan mãi đến xa xôi

Có lẽ nào cây đã nhận ra tôi?

Chân tôi bước trên đất và trên cỏ

Tôi nghe tiếng chim đêm, tôi chạm vào tảng đá

Lòng bồn xạc xào run rẩy như cây

Trời sáng mau đi cho tôi gặp mặt người

Hai mươi năm hai mươi năm mong nhớ

Hai mươi năm tôi mới có một khung cửa sổ

Để mở ra là gặp quê nhà.

Ồi mùi thơm của những bông hoa

Đêm Trở Về

*Những nhành cây như bàn tay trĩu mền
Của quê nhà đang ngã xuống vai tôi
Nước mắt hoà với giọt mưa vui
Gà gáy sáng, vòm xanh nắng đầy!*

Đà Nẵng, 1975

Gửi Lại Thành Phố Năng

Ngày mai tôi xa rồi
Biết bao giờ trở lại
Ôi thành phố tôi yêu
Dưới một trời nắng dãi
Nắng như màu lửa cháy
Sém lòng một vết thương

Mai dù đi tới đâu
Vẫn mang màu nắng ấy.
Ngày mai tôi xa rồi
Lòng tôi còn ở lại
Một chút tình yêu tôi
Như vết đen le lói
Lẫn trong triệu ánh đèn
Lẫn trong màu áo mới

Gửi Lại Thành Phố Năng

*Lẫn trong những ngã tư
Tiếng còi xe giục gọi
Tình yêu như hạt bụi
Ướt lồi chân người qua

Tình tôi như màu hoa
Trong mảnh vườn đã tối
Như tiếng vang hòn sỏi
Giữa biển đời mênh mông
Dẫu có cũng bằng không
Chỉ riêng mình tôi biết
Bàn bè đâu vắng hết
Cửa khoá đường phố đông
Những chiếc cầu qua sông
Xa lộ dài tít tắp
Ồi cái thành phố năng.*

*Tình yêu tôi nhỏ nhoi
Ở đây chỉ cha tôi
Hiểu tình thương tôi lớn
Cửa căn phòng chật hẹp
Tóc bạc ngóng chờ con
Bình minh lại hoàng hôn
Chia li và gặp gỡ
Cuối đường ra tới chợ
Tiếng gậy người âm vang
Giữa nhịp sóng đưa chen
Tôi vẫn còn nghe rõ: Tình thương*

Hát Ru Chồng Những Đêm Khó Ngủ

Anh không ngủ được ư anh?

Để em mở quạt quần màn lên cho

Lặng sao cái gió mát hồ

Ghét sao cái nóng đầu mùa đã ghê!

Đoàn thương binh mới trở về

Đánh nhau trước cửa hàng bia lúc chiều

Anh không ngủ được anh yêu?

Nghe chi con lũ đang chiều nước dâng

Ngày mai cây lúa lên đòng

Lại xanh như đã từng không mất mùa

Con sông bạn với con đò

Con người bạn với câu hò trên sông.

Ngủ đi, em khép cửa phòng
Để em lên gác em trông xem nào
Ai đồn rằng cọ cháy cao
Người dân Vĩnh Phú đốt bao nhiêu đời
Hình như lửa đã tắt rồi
Gió không thổi nữa anh ơi yên lòng
Thương gì người đói lang thang
Xin ăn trên khắp phố phường ngoài kia
Ngủ đi anh hãy ngủ yên
Rồi mai họ sẽ trở về quê thôi
Lòng thương chỉ nói bằng lời
Lấy đầu ra gạo cho người được no
Khuya rồi anh hãy ngủ đi
Để em trở dậy em che bớt đèn
Đứa nào nó nói cùng anh

Hát Ru Chồng Những Đêm Khó Ngủ

*Cái tin chết của bạn mình vừa xong
Chắc là đường đất khó khăn
Nên thư từ chẳng thể năng gửi về*

*Anh ơi anh hãy ngủ đi
Thằng con ta nó nằm mê đó mà
Ngày chơi súng giả ba lô
Làm anh giải phóng hét hò suốt thôi
Mười năm sau lớn lên rồi
Sẽ quên đi những trò chơi bây giờ
Ngủ đi anh, hãy ngủ đi...*

1974

Hát Ru

Bình hoa đã ngủ trên bàn
Kìa trang sách gấp ngọn đèn thiu thiu
Ngủ đi, người của em yêu
Này, con tàu lạ vừa neo bến chờ
Trời đêm nghiêng xuống mái nhà
Biển xanh kia cũng đã mơ đất liền.

Anh mơ anh có thấy em
Thấy bông cúc nhỏ nơi triền đất quê
Chiếc mo rơi ở bờ tre
Con sông thăm biển đã về rừng xưa
Đám mây về với cơn mưa
Con đường đi tới miền chưa có đường.
Ngủ đi vàng trán yêu thương

Hát Ru

*Bức tranh đã ngủ mặt tường lặng im
Ngủ đi, hòn đá thì mềm
Bàn chân thì cứng ngọn đèn thì xa
Thời gian như gió thoảng qua
Tình yêu là cánh đồng hoa giữa trời
Tay ta nắm lấy tay người
Dẫu qua trăm suối ngàn đời cũng qua.*

Hát Với Con Tàu

*Mùa xuân đất nước mênh mông
Con tàu đi giữa muôn lòng thương yêu
Tàu qua những sớm những chiều
Những sông, những núi, những đèo tàu qua...
Nơi nào cũng muốn là ga
Một bàn tay vẫy tha thiết con tàu
Một lời hát gửi theo sau
Một bình minh ở trên đầu cùng đi
Biển xanh là nỗi nhớ quê
Trời xanh như những cách chia đã lìa
Phố xanh trong những ánh đèn
Làng xanh đang xoá những miền thép gai
Em không nói được nên lời
Giấu trong đáy mắt tiếng cười của em*

Những rừng những núi chưa quen
Những làng những phố biết em lần đầu
Mà em đã nhớ từ lâu
Mà em vẫn ước cùng nhau trở về
Con tàu nổi lại trăm quê
Những tên xa vợi nay nghe hoá gần
"Đường vô xứ Huế quanh quanh"
Mà sông Hương với Ngự Bình là đây
Con tàu đi giữa biển mây
Hải Vân ta biết có ngày ta qua
Nha Trang sóng vỗ bên nhà
Phan Rang, Phan Thiết còn xa nữa mình ?
Băng yên, nghe rõ không anh
Trái tim đập giữa mênh mông đất trời
Khi vô thành phố tên Người

Hát Với Con Tàu

*Con tàu như cũng nói lời thiết tha
Qua rồi bao nỗi cách xa
Quê anh giờ cũng đã là quê em
Cỏ cây, ngọn gió cũng quen
Vừa nghe tiếng nói đã nên mặn mà*

*Thơ em đã có bóng dừa
Có dòng kênh với con đò quê anh
Có bao trai gái đất mình
Ra đi, giờ cũng như anh trở về
Này anh, em hát anh nghe
Dẫu không hay cũng đừng chê đừng cười
Mùa xuân tôi hát với người
Với con tàu – hát những lời thương yêu*

Mùa xuân 1976

Hoa Cỏ May

Cát vẳng sông đầy cây ngẩn ngơ
Không gian xao xuyến chuyển sang mùa
Tên mình ai gọi sau vòm lá
Lời cũ em về nay đã thu

Mây trắng bay đi cùng với gió
Lòng như trời biếc lúc sang hè
Đắng cay gửi lại bao mùa cũ
Thơ viết trôi dòng theo gió xa

Khắp nẻo giăng đầy hoa cỏ may
Áo em sơ ý cỏ găm đầy
Lời yêu mỏng mảnh như lời khói
Ai biết lòng người có đổi thay?!

Hoa Cúc Xanh

*Hoa cúc xanh có hay là không có
Trong đầm lầy tuổi nhỏ của anh xưa
Một dòng sông lạnh chảy từ xa
Thung lũng vắng sương bay đầy cửa sổ*

*Hoa cúc xanh có hay là không có
Một ngôi trường bé nhỏ cuối ngàn xa
Mơ ước của người hay mơ ước của hoa
Mà tươi mát mà dịu dàng đến thế*

*Cỏ mới mọc con chim rừng thơ bé
Nước trong ngàn thềm thì với ngàn lau
Trái tim ta như nắng thuở ban đầu
Chưa chút gợn một lần cay đắng
Trên thềm cũ mùa thu vàng gió nắng*

Hoa Cúc Xanh

*Đời yên bình chưa có những chia xa
Khắp mặt đất xanh biếc một màu hoa
Hương thơm ngát cả một vùng xứ sở
Những cô gái da mịn màng như lụa
Những chàng trai đang độ tuổi hai mươi
Người yêu người, yêu hoa cỏ đất đai
Những câu chuyện xoay quanh mùa hái quả...*

*Hoa cúc xanh có hay là không có
Tháng năm nào ấp ủ thuở ngây thơ
Có hay không thung lũng của ngày xưa
Anh đã ở và em thường tới đó*

*Châu châu xanh, chuồn chuồn kim thăm đở
Những ngã đường phơ phất gió heo may
Cả một vùng vương quốc tuổi thơ ngây
Bao mơ ước mộng mà như lá cỏ...*

Hoa Cúc Xanh

*Anh đã nghĩ chắc là hoa đã có
Mọc xanh đầy thung lũng của ta xưa.*

Hoa Cúc

Có thay đổi gì không màu hoa ấy
Mùa hạ qua rồi lại đến mùa thu
Thời gian đi màu hoa cũ về đâu
Nay trở lại vẫn còn như mới mẽ

Bao mùa thu hoa vẫn vàng như thế
Chỉ là em đã khác với em xưa
Nắng nhạt vàng, ngày đã quá trưa
Nào đâu những biển chờ nơi cuối đất

Bao ngày tháng đi về trên mái tóc
Chỉ em là đã khác với em thôi
Nhưng màu hoa đâu dễ quên người
Thành phố ngợp ngày nao chiều gió dậy
Gương mặt ấy lời yêu thương ấy

Hoa Cúc

Màu hoa vẫn cháy ở trong em

Hoa Dại Núi Hoàng Liên

Một ngày đường từ miền đất trung du
Tôi chỉ gặp bụi bay và nắng gắt
Sang thu rồi gió vẫn nồng da mặt
Tiếng ve nào còn sót trong lùm cây

Nghe nhói lòng nỗi nhớ cuối tình yêu
Chợt thấy lạc giữa bốn bề vắng ngắt
Lên cao... lên cao nắng như dần nhạt
Bỗng vui mừng bắt gặp một nhành hoa

Khắp Hoàng Liên trên một ngàn thước núi
Hoa nép mong manh trước tầm gió thổi
Hoa diệp vàng cô độc giữa thâm u
Và bên đường hoa nghệ dại ngẩn ngơ
Hoa sim tím một nỗi buồn hoang dã

Hoa Đại Núi Hoàng Liên

*Hoa lay ơn góc vườn xưa còn nhớ
Mà thấy người canh lá khế lung lay*

*Hoa mọc dưới chân người, hoa mọc đến chân
mây*

(Có nhiều thứ hoa còn chưa biết rõ...)

Anh đừng hỏi tên hoa làm chi nữa

Những hoa này chỉ hoa đại mà thôi!

Không phải hoa được ở cùng người

Được chăm sóc những mảnh vườn sạch cỏ

Được khoe đến muôn màu sắc lạ

Và được đời chiêm ngưỡng mùi hương

Không phải hoa được cắm trên bàn

Trong ngày hội của những niềm vui mới

Những hoa này lại nở cho triền

Không Đề 02

(Viết cho Uũ)

Mắt anh nâu một vùng đất phù sa
Vùng đất của nơi nào trong trí nhớ
Em chiêm đoạt rồi em hoảng sợ
Giữa vô cùng hoang vắng giữa cô đơn
Mấy năm rồi, thơ em buồn hơn
Áo em rộng, lòng em tan nát
Những bài hát ngày xưa em vẫn hát
“Cây trúc xinh, quán dốc...góc đa làng...”
Câu thơ anh em vẫn đọc thăm
Cả lúc nghĩ: “...biết bao giờ trở lại”
Mãi tôn đọt. Sao mà mưa mãi
Anh ra đi
Phố vắng

Đầu trần.

*Biết bao giờ cho đến mùa xuân
Em sẽ kể anh nghe về chuyện cỏ
Em sẽ kể anh nghe về ngọn gió
Trên đỉnh cao thành bão những đêm hè
Em kể về những miền đất em đi
Những cửa biển thơ anh thường nói tới
Những rừng hoa thơ anh từng đến hái
Trái bàng vàng rụng vội con đường quen.
Chẳng có gì để em nói về em
Em chỉ thấy em là người có lỗi.*

Không Đè

*Sắc lá phong rực vàng lên lần cuối
Trái mùa thu chín vội trước khi xa
Như ngọn đèn lửa bùng lên rực rỡ
ánh hoàng hôn rực cháy trước hiên nhà
Cũng có thể mùa thu chưa hết
Vẫn còn đang lưu luyến khách đi qua
Cũng có thể là tôi đến chậm
Thấy màu mây rừng lá tưởng còn thu*

Mục Tư Khoa 9-1987

Lời Ru Của Mẹ

*Lời ru ẩn nơi nào
Giữa mệnh mang trời đất
Khi con vừa ra đời
Lời ru về mẹ hát*

*Lúc con nằm ấm áp
Lời ru là tâm chơn
Trong giấc ngủ êm đềm
Lời ru thành giấc mộng*

*Khi con vừa tỉnh giấc
Thì lời ru đi chơi
Lời ru xuống ruộng khoai
Ra bờ ao rau muống
Và khi con đến lớp*

Lời Ru Của Mẹ

Lời ru ở cổng trường

Lời ru thành ngọn cỏ

Đón bước bàn chân con

Mai rồi con lớn khôn

Trên đường xa nắng gắt

Lời ru là bóng mát

Lúc con lên núi thăm

Lời ru cũng gập ghềnh

Khi con ra biển rộng

Lời ru thành mênh mông